

FAKULTA FILOZOFICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Katedra filozofie

PROTOKOL O HODNOCENÍ PRÁCE

Práce (co se nehodí, škrtněte): bakalářská

Posudek (co se nehodí, škrtněte): oponenta

Práci hodnotil(a): Mgr. Daniela Blahutková, Ph.D.

Práci předložil(a): Naděžda Hlaváčková

Název práce: Stendhalův syndrom z hlediska teorie psychické distance

1. CÍL PRÁCE (uved'te, do jaké míry byl naplněn):

Cílem práce bylo interpretační a komparační analýzou prokázat, že Stendhalův syndrom je „v rámci estetické recepcce udržitelný“. Je třeba říci, že formulace cíle je poněkud nejasná – z práce je však zřejmý záměr představit několik estetických teorií tzv. psychické distance (zvl. Edwarda Bullougha) a ukázat, že zvláštní stav, do něhož může extrémně citlivé jedince vrhat kontakt s uměním, není zcela v rozporu s myšlenkou psychické distance jako estetického principu. Ačkoli se s autorkou neztotožňuji v názoru, že se jí hypotézu podařilo prokázat, považuji práci za ucelenou a korektně zpracovanou.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita teoretické a vlastní práce, vhodnost příloh apod.):

Bakalářská práce úvodem připomíná doložené případy neobvyklých, v lékařské terminologii patologických reakcí citlivých turistů na italské umělecké památky. Následně analyzuje několik studií, věnovaných ve 20. století myšlence psychické distance jako estetického principu. V pozadí interpretativního čtení těchto textů je záměr zdůraznit tzv. Stendhalův syndrom jako případ intenzivní estetické zkušenosti a prokázat, že není neslučitelný s teoriemi psychické distance. Ačkoli mám za to, že angloamerický diskurz o psychické distanci jako estetickém principu příliš nevychází autorčině záměru vstříc, její rozbor s citem a vhladem provádějí čtenáře významnou estetickou debatou 20. století. Představení a samostatné promyšlení významných pojetí psychické distance jako estetického principu považuji za jádro práce. Věcně a zároveň osobitě jsou vykládány texty Edwarda Bullougha, Stephena C. Peppera, Sheily Dawsonové, Oswalda Hanflinga, Allena Casebiera a Vlastimila Zusky – s většinou z nich bylo třeba se vyrovnávat v angličtině a bez opory v českojazyčné debatě. Na rozdíl od autorky se po četbě předložené práce nedomnívám, že právě teorie psychické distance dovolují chápat stendhalovský syndrom jako modus estetického prožitku, ale souhlasím, že možnost estetického prožitku provázeného podivnou psychosomatickou reakcí ani zcela nevyvracejí.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, přehlednost členění kapitol, kvalita tabulek, grafů a příloh apod.):

Po formální stránce je v práci vše v pořádku a na výborné úrovni.

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek apod.):

Práce je náročná, osobitá – vyrovnává se se složitě diskutovaným tématem a sama k diskusi vybízí.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři):

V souvislosti s vlivnou Bulloughovou koncepcí psychické distance uvádíte, že zaujmout estetický postoj předpokládá udržet si určitý „mentální odstup“ („nezaujatost vnímání“, s. 22). Ovšem – i když připustíme individuálnost optimální míry psychické distance – můžeme konstatovat slučitelnost tohoto konceptu s „emocionálním Stendhalovým projevem“ (srv. s. 22)? Jak jde dohromady estetický postoj podmíněný „mentálním odstupem“ a případ jakéhosi vytržení, tj. situace oslabující recipientovu sebevládu?

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

výborně

Datum: 18.5.2015

Podpis:

